

Արշալոյսներ, վերջալոյսներ՝ դէմքիդ վերայ
կը հասցնեն իրենց գոյներն հոգեհեղմայ.
Գիշերներու պատամեններէդ թամբը ու մըթին՝
իւնեացումի մամանաներ կը կաթկըթին:

Կըրակ, օդ, բուր, ապրող տարբեր մեզի նման,
հոնարհարար գահիդ առջեւ ծուկի կուգան,
Գու էութիւնդ կը տաղերգեն աւ կը խնկեն,
Ուժ բերելով բեզ Անհունին տօրաթաննէ:

Ներէ՛ ինծի, ա՛վ պաշտելի գերագոյն մայր,
Ներէ՛ եթէ չըկըցայ եւ լիակատար
Փառքդ հիւսիւ, յարգըդ երգել, պատկերդ տալ.
Կեանք աւբող բեզ պատարագ է օրհնարաննայ:

Երբ որ մեռնիմ եւ ու մարմնդ գաւ միանաւ,
Թող մընայ փունջս՝ այս յիշատակ մը անթառաւ
Իմ այն անշուք անուշ կեանքիս գոր իրբու մարդ
Կուրծիդ վրայ եւ ապրեցայ ուրախ զրարք:

Փարիզ

ՅԱՐԽԻՓԻՒՆ ԱՐԸՃԵԱՆ

ՀՐԱՊՈՅՐ

Զեմ գիտեր ո՛ւր, ի՛նչ ըզձանգով եւ ի՛նչ վըշտի
Ազդեցութեամբ, եւ բառերուն մէջ փորձոցի
Հրապոյր գտնել, եւ ներդաշնակ անուն գտնի
Զափել գազանի գարկերուն հետ սրտիս հեւին...

Բայց կը յիշեմ ըզմայլափայ այն պատանին,
Երբ կը փառէր՝ յաւերժական արինի պէս՝
Կեանքն անոր շուրջ, ելագներու մէջ տարփակէդ,
Ձեռքերն անոր թախանակի արթի մէջին...

Այնուհետեւ ժամանակին սլաք ծառի
Թրքըռաց միշտ եւ իմ սրտիս վրայ հնչեցուց
Գեղեցկութեան նըշմարտութիւնը սրխալի.

Որովհետեւ օր մը հրաշքի, արդէն վաղուց,
Երազներու կախարչանքին ապաւինած՝
Իմ վիշտերուն թռչէ հրապոյրն էի գըտած...

Ձեռն-ԲԳ

Կի քաղեր ձեռքդ պըտուցներ քաղցրահամ՝
Զոր հասցուցած կ'ըլլար աշուն մ'երկնային.
Ձեռքդ անուշ՝ որ միշտ եղաւ արտիս վրայ
Թեթեւ ըստուեր ներմակութեամբ շուշանի.

Ձեռքդ ազնկան գոր ոչ մէկ գարդ կը պըննէ,
Յօղաբուր ծառը դէպ՝ ինձի կը հակէր,
Եւ գիշերին մէջ իմ անդորը սընարիս.
Կը բերէր ճրագն Խրագներուս ակաւնին:

Ա՛հ, ըլլա՛ր ան աւելի քաղցր ու թեթեւ,
Ձեռքդ ըսպիտակ, երբ իմ աչքերու փակէ,
Ու եւ ըլլամ յոգնած ունայն տենչանքէն՝
Զիս միայնակ գտնելով ծոցն անհունին...

Գահիրէ

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱՌ

ԱՆԴՐԱՆԻԿԻՆ ՇԻՄՄԻՆ ԱՌՋԵՒ

Այսօր միմակս այցի եկեր եւ շիրմիդ.
Պաշ մ'աւտիփուիլ կը փափաքիմ եւ այստեղ.
Կը տեսնեմ բեզ, ձուդ վըրայ քարեղէն
Անգամ շըբեղ, այնքան խըրոխտ կը հեծնես.
Մըզուած լուկ մեր հայրենիքին փըրկութեամբ,
Իրբու արծիւ կը սըլաճաւ քարէ տար.
Նայուածիւղ իսկ ժանտ քշնամիմ կը սատեսն:
Ի՛նչ հե՛հաքներ՝ բիւր, անկերջ,
Հերոսական բու կեանքէդ,
Յայտով լեցուն մեր մամիկներն հիւսեցին,
Եւ մեր մանկունք հետաքրքիր կ'անկընդրեն,
Հոպարտութիւն մ'ըզգալով
Իրենց մաղաղ հոգիին մէջ վըրջուված:
Հիւսայ օտար երկընքի տակ կը ճընջես.
Ծաւերն ի գուր կը սօսանք գըլխուդ վրայ,
Օրօրն անունք բեզ հաւար խորք կը հընչէ.
Սարկեր մեր այն հըպարտ,
Գու մըտերիմ ընկերներդ,
Գեղ կը սպասեն անհամբեր,
Գըրիկի կ'ուզեն աւրբ անիւնդ.
Օ՛, կը ճանչնան անոնք բեզ,
Զե՛ որ իրենցն էիր դուն,
Ամբողջ հոգիդ անունք միայն նըլիրած: